

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: J. H.
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2024 č. j. X ve věci poskytnutí informace
takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 8. 2024 č. j. X se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, advokátky Mgr. Rebeky Moťovské Židuliakové, sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Žalobce podal u města Hranice dne 11. 7. 2024 žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Žádal v ní o informace k rychloměru na pozemní komunikaci v obci Hranice VII – místní část Slavič, silnice I/47 v úseku od domu č. p. 65 po dům č. p. 58, a to 1) Na jaké úložiště a po jak dlouhou dobu se snímky včetně metadat z rychloměru archivují, 2) Kdo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

má k archivovaným datům přístup a 3) Zaslání všech snímků pořízených rychloměrem za červen 2024, které však nebyly oznámeny Městskou policií Hranice příslušnému úřadu.

2. Městská policie Hranice (dále jen „povinný subjekt“) vydala dne 23. 7. 2024 rozhodnutí, jímž částečně odmítla žádost o informaci podle § 8a InfZ ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že je důvod neposkytnout požadovanou informaci v části osobních údajů týkajících se snímků pořízených rychloměrem. Žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu podal odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
3. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů. Ty dle žalobce nevymezily rozsah odmítnutí žádosti. Výrok rozhodnutí povinného subjektu neuvádí, jaká část žádosti byla odmítnuta a není tak jasné, zda byla žádost odmítnuta v rozsahu celého bodu 3 žádosti nebo pouze v rozsahu osobních údajů.
4. Žalobce namítal, že mu povinný subjekt ve vyjádření ze dne 8. 7. 2024 sdělil, že správnímu orgánu nejsou oznamovány jen snímky, na kterých jsou zachycena vozidla s právem přednosti jízdy nebo snímky s nečitelnými registračními značkami. Požadované snímky tak neměly obsahovat žádné údaje podléhající ochraně. Žalobce uvedl, že pravděpodobně byla jeho žádost odmítnuta v bodu 3 celkově a nebyly poskytnuty ani anonymizované snímky, byť je anonymizovat lze (např. znečitelnění registrační značky nebo tváře). Nebyl tak důvod k úplnému odmítnutí. Namítal, že poskytnutí fotografie s nečitelnou registrační značkou neporušuje ochranu osobních údajů a poskytnutí fotografie vozidla s právem přednosti v jízdě nebrání nic, jednalo-li se o policejní vozidlo, jehož řidič vystupuje v pozici orgánu veřejné moci při výkonu pravomoci (za aktivního použití majáku). Nesouhlasil s argumentem, že anonymizovat fotografie nelze z důvodu objektivity. Není zřejmé, v čem by pak fotografie ztratila objektivitu. Namítal, že žádal o informace, které nejsou součástí správního spisu, žádost nesměřovala k nahlížení do spisu. Požadované snímky nebudou součástí žádného spisu, ani žalovaný netvrdil, že by spis byl veden. Podotkl, že účelem podání žádosti byla kontrola veřejné moci, usiloval o ověření, zda nejsou oznamovány přestupky příslušníků Policie ČR ani v případech, kdy není použito výstražné znamení. Žádost je tak legitimní a jediný možný prostředek.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a uvedl, že žalobce namítá obecně nepřezkoumatelnost rozhodnutí, aniž by uvedl, v čem má spočívat. Je zřejmé, že bylo rozhodováno v odvolacím řízení o bodu 3 žádosti. Ze správních spisů je patrné, že žalobce do ostatních zodpovězených částí žádosti podal stížnost, což rozhodnutí uvádí. Žalobce až v žalobě namítl, že požadované údaje měly být poskytnuty v anonymizované podobě. Rozhodnutím o odmítnutí žádosti přitom není znemožněno žadateli podat novou žádost zúženou na fotografie v anonymizované podobě. Odkázal na § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ohledně dvojkoľejnosti možného vyřízení žádosti. Je-li žadatel podle InfZ účastníkem správního řízení, je oprávněn nahlížet do spisu vedeného v jeho věci, aniž by bylo nutné provádět anonymizaci. Dle žalovaného vyznívá absurdně požadavek žalobce, aby mu byly poskytnuty fotografie v anonymizované podobě v souvislosti v tvrzeném účelem kontroly veřejné moci. Pokud by žalobce požadoval snímky v anonymizované podobě, nebylo by v podstatě možné ani požadovanou kontrolu provést. Žalobce již v žádosti mohl okruh požadovaných informací specifikovat tak, aby získal požadované informace.

6. Žalovaný doplnil, že žalobce je mu znám opakovaným podáváním žádostí o informace a opravných prostředků a odkázal na konkrétní řízení u něj vedená. Jeho jednání označil za cílené vyhledávání situace, v nichž přinejmenším testuje, kde leží hranice pravomocí orgánů veřejné moci a jeho počínání může vykazovat rysy blížící se provokaci. Upozornil na judikaturu NSS ohledně neposkytnutí ochrany ze strany soudu v případě zneužití práva. Navrhl, aby žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, jelikož procesní strategie žalobce může být důvodem zvláštního zřetele hodným pro nepřiznání náhrady nákladů řízení, což potvrdil i NSS. Řízení ve správním soudnictví nemá sloužit jako jeden z nástrojů směřujících ke zneužití práva a šikaně veřejné správy.
7. Žalobce v replice uvedl, že není sporu o tom, že bylo rozhodováno o bodu 3 žádosti, to bylo žalobci zřejmé. Z výroku nebylo zřejmé, zda se odmítá bod 3 žádosti celý, nebo jen v rozsahu osobních údajů, což ani žalovaný ve vyjádření nevyjasnil. Nejasnost má zásadní dopad na další postup žalobce. Pokud by rozhodnutím bylo rozhodnuto jen o odmítnutí poskytnutí osobních údajů, samotné informace dle bodu 3 (vyjma osobních údajů) poskytnuty nebyly a bylo by správným postupem podat proti povinnému subjektu nečinnostní žalobu. K argumentu, že *v případě řidičů (fyzických osob) se nejedná o případ dle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím*, žalobce uvedl, že záleží na tom, o kterého řidiče se jedná. Jde-li o policistu, který řídil policejní vozidlo se zapnutými výstražnými světly, pak jde o úřední osobou při výkonu své pravomoci, a o případ podle § 8a odst. 2 InfZ se jedná. V případě řidiče vozu záchranné služby, hasiče, či jiné běžné (identifikovatelné) osoby se o případ dle § 8a odst. 2 InfZ nejedná. Povinný subjekt měl právo odmítnout informace pouze v části zahrnující např. právě obličej řidičů na specifických snímcích. Doplnil, že je-li registrační značka na snímku nečitelná, není nutné ji anonymizovat.
8. K tvrzení, že nežádal anonymizované informace, žalobce uvedl, že poskytnout požadovanou informaci v anonymizované podobě je právem a zároveň povinností žalovaného, obsahuje-li informace osobní údaj, který je nutné chránit. Není zapotřebí žádat o poskytnutí informace v anonymizované podobě. Žalobce novou žádost o fotografie v anonymizované podobě nepodá, namísto iniciace nového pokračuje v již zahájeném řízení. Žalovaný vytýká žalobci, že se nejedná o jeho prvou žádost, zároveň jej sám nabádá k podání další žádosti. Žalobce by zbytečně omezil okruh informací, byly by mu poskytnuty veškeré informace v anonymizované podobě, což není žádoucí. Co nejvíce neanonymizovaných informací zajistí nejlepší možnost kontroly veřejné moci. Anonymizace tváře řidiče nijak neznemožňuje ověřit, že přestupek nebyl oznámen správnímu orgánu jen z důvodu nečitelnosti registrační značky. U vozidel policie žalobce může zkontrolovat, zda přestupky nebyly oznámeny proto, že vozidlo využívalo výstražné znamení, nebo proto, že městská policie měří policii jiným metrem než ostatním.
9. Žalobce závěrem uvedl, že žalovaný neobjasňuje, jak měl žalobce právo zneužít či veřejnou správu šikanovat. Žalobce zjistil, že ne všechny zjištěné přestupky jsou oznamovány příslušnému správnímu orgánu k jejich projednání. Povinný subjekt na své webové stránce zveřejňuje, že z 87 záznamů pořízených v rámci dvou dnů jich 18 nebylo oznámeno úřadu (tj. cca 20 %), přičemž se vždy jednalo o vozidla s právem přednosti v jízdě. Žalobce zpochybňuje, že by v průběhu dvou dnů projelo méně významnou komunikací 18x vozidlo s právem přednosti v jízdě, což zdůvodňuje též osobní zkušenosti z kanceláře hlavní ulici Plzeňská v Praze. Má tak pochybnost, zda nedochází k *zametání některých přestupků pod koberec*.

B. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

K neurčitosti výroku rozhodnutí

11. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. To může být dáno absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Musí se jednat o takové nedostatky, které zabraňují porozumět výroku rozhodnutí, tedy zjistit, jak správní orgán rozhodl.
12. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu spatřoval v tom, že nebylo zřejmé, v jakém rozsahu byla informace odmítnuta, konkrétně zda se odmítnutí týkalo celého bodu 3 žádosti, nebo zda bylo poskytnutí informací dle bodu 3 žádosti odmítnuto jen v rozsahu osobních údajů.
13. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že ve sdělení povinného subjektu ze dne 24. 7. 2024 zn. X, v rámci kterého byly žalobci poskytnuty informace, o které žádal v bodech 1 a 2 téže žádosti, sdělil povinný subjekt k bodu 3 žádosti, že shledal důvod k odmítnutí podání informací z důvodu, že snímky obsahují osobní údaje, které podléhají zákazu poskytování osobních údajů a nelze je ze snímku vyloučit, přičemž o odmítnutí části žádosti bude vydáno rozhodnutí.
14. Povinný subjekt pak ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se žádost žadatele částečně odmítá. V odůvodnění rozhodnutí sdělil, že je důvod neposkytnout požadovanou informaci v části osobních údajů, týkajících se snímků pořízených rychloměrem. V závěru uvedl, že *žádost žadatele o poskytnutí informací snímků pořízených rychloměrem v souladu s § 8a InfZ ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ částečně odmítl.*
15. Byť povinný subjekt nevymezil konkrétně ve výroku rozhodnutí, která část žádosti se odmítá a též v odůvodnění jeho rozhodnutí je nešťastně formulováno, že povinný subjekt částečně odmítl žádost *o poskytnutí informací snímků pořízených rychloměrem*, což mohlo u žalobce evokovat odmítnutí pouze části 3. bodu jeho žádosti, krajský soud má za to, že se nejedná o tak závažnou vadu, která by mohla způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu. Z rozhodnutí povinného subjektu lze totiž seznat, že žalobcova žádost byla odmítnuta v rozsahu celého bodu 3 žádosti z důvodu ochrany osobních údajů. To potvrzuje také napadené rozhodnutí, kde žalovaný potvrdil, že důvodem pro odmítnutí byla existence osobních údajů fyzických osob, které z důvodu zachování objektivitě nebylo možné anonymizovat (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
16. Krajský soud shrnuje, že z rozhodnutí povinného subjektu, napadeného rozhodnutí a též z kontextu celého obsahu správního spisu je zcela zřejmé, že povinný subjekt odmítl žádost o informace v rozsahu celého bodu 3 žádosti žalobce. Námitka neurčitosti výroku důvodná není.

Žádost nebylo možné odmítnout z důvodu nutnosti využít úpravu nahlížení do spisu

17. Žalovaný nad rámec důvodu pro odmítnutí části žádosti aplikovaného povinným subjektem (ochrana osobních údajů), doplnil, že žádost žalobce je materiálně nahlížením do spisu. Tato úvaha však dle názoru soudu neobstojí.
18. Podle § 2 odst. 3 InfZ platí, že *zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
19. Podle § 38 odst. 1 správního řádu platí, že *účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.*
20. V nedávné době se vztahem předmětných ustanovení zabýval NSS v rozsudku ze dne ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48, ve kterém s odkazem na dřívější judikaturu téhož soudu uvedl, že pokud považuje povinný subjekt žádost o informace z materiálního hlediska za žádost o nahlédnutí do spisu, má postupovat přímo dle § 38 správního řádu, nikoliv žádost odmítnout rozhodnutím dle § 15 odst. 1 InfZ. Takto správní orgány nepostupovaly. Žalobce navíc zcela konkrétně identifikoval informace, o které žádá (srov. odst. 18 zmíněného rozsudku NSS), proto se nejedná o faktickou žádost o nahlédnutí do spisu.

Úvahy stran ochrany osobních údajů nejsou dostatečné

21. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že povinný subjekt v poskytnutí informací ze dne 8. 7. 2024, zn. X žalobci sdělil, že na příslušné oddělení se oznamují všechny zjištěné přestupky kromě vozidel s nečitelnými registračními značkami a vozidel s právem přednostní jízdy, jejichž řidiči při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností používají výstražného světla modré, resp. modré a červené barvy. Přestupky nejsou oznámeny v prvním případě z důvodu neprokázané identifikace vozidla, v druhém případě na základě § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v návaznosti na to požádal o poskytnutí informací uvedených v bodě 1. tohoto rozsudku.
22. Povinný subjekt v rozhodnutí uvedl, že provedl jednoduchý test proporcionality za účelem vyhodnocení, zda v posuzované věci převažuje právo na poskytnutí informace či naopak právo na ochranu osobních údajů vyobrazených na požadovaných snímcích. Uvedl, že pomocí tohoto testu poměřil odůvodněnost veřejného zájmu na zveřejnění požadované informace s důvody informací chránícími, které zveřejnění vyloučí. Sdělil, že právo na informace chápe jako široce vnímané základní právo, nikoli jako neomezené právo žadatele. Žádost v části, které se odmítnutí týká, nelze dle něj považovat za žádost týkající se veřejného zájmu. Uvedl, že vzal v úvahu, že nemá od fyzických osob zachycených na snímcích souhlas s předáním osobních údajů jiné osobě. Žádost dle něj nesplňuje další podmínky stanovené v čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „nařízení 2016/679“). Proto upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů nad právem na informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí souhlasil se závěrem povinného subjektu, že z požadovaných údajů je přímo možné identifikovat fyzické osoby a je tak nutné postupovat podle § 8a InfZ a posoudit možnost poskytnutí informace s ohledem na (ne)vyjádřený souhlas fyzických osob. Uvedl, že v případě řidičů (fyzických osob) se nejedná o případ předvídaný v § 8a odst. 2 InfZ (poskytnutí údajů o veřejně činné osobě, funkcionáři atd.). Ustanovení § 8a InfZ neznamena zákaz jakéhokoli zveřejňování osobních údajů. Povinný subjekt má požadované informace poskytnout, nepřeváží-li nad právem na poskytnutí informací zájem na ochraně osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí či osobních údajů, resp. případně rozhodnout o odmítnutí. Před zveřejněním či poskytnutím informace je třeba provést test proporcionality, pomocí kterého se poměří odůvodněnost veřejného zájmu na zveřejnění informací s důvody, které informaci chrání a vylučují ze zveřejnění. Popsal dále kritéria testu proporcionality dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02. Za rozhodující označil celospolečenský zájem na poskytnutí informace, resp. jeho absenci. Žalovaný uvedl, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí provedl úvahu vedoucí k odmítnutí poskytnutí informace a rovněž provedl test proporcionality. Přesto, že je registrační značka na snímku buď nečitelná, je možné vidět fotografii obličeje nebo typ vozidla, v případě vozidel s právem přednostní jízdy je registrační značka čitelná. Z důvodu objektivit nelze fotografie z radaru upravovat, tj. provádět anonymizaci. Požadavek žalobce měl za faktické nahlížení do spisu. Uvedl, že přisvědčil povinnému subjektu, který považoval požadované informace za osobní údaje.
24. Podle § 8a odst. 1 InfZ *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
25. Podle odst. 2 téhož ustanovení *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*
26. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
27. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny je právo na informace zaručeno a podle odst. 5 platí, že *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.* Právo na informace je tedy ústavně zaručeným právem, zakotveným též na mezinárodní úrovni (čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
28. Jak vyplývá z odkazovaných ustanovení Listiny, právo na informace není absolutní a je možné jej při splnění určitých podmínek omezit. Omezení práva na informace pak nalezneme právě v InfZ, který stanovuje limity např. v případě ochrany utajovaných informací (§ 7 InfZ), obchodního tajemství (§ 9 InfZ) nebo právě v případě poskytování informací obsahujících osobní údaje a jiné citlivé informace (§ 8a InfZ).
29. Krajský soud s odkazem na shora citované ustanovení § 68 správního řádu uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru ke svým závěrům dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu

neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).

30. Krajský soud musí úvodem konstatovat, jaké informace byly ve skutečnosti odmítnuty. Tyto informace žalovaný soudu předložil jako součást správního spisu. Na všech snímcích jsou zachycena vozidla s právem přednosti jízdy ve smyslu § 41 odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (vozidla Policie ČR, zdravotnické záchranné služby, hasičského záchranného sboru), registrační značky jsou čitelné, obličeje řidičů většinou nikoliv. Dále se na jednom snímku nachází vozidlo (tovární značky FORD), u něhož není zřejmé, zda se jedná o vozidlo s právem přednosti jízdy (byť se podobá vozidlům využívaných ozbrojenými silami), registrační značka u něj je čitelná, obličej řidiče nikoliv.
31. S výjimkou posledně uvedeného vozidla s nejistou povahou se ve spise nenachází žádné osobní vozidlo bez práva přednosti jízdy, které by nebylo oznámeno z důvodu nečitelnosti registrační značky. Potom ale krajský soud nerozumí úvahám správních orgánů stran této kategorie fotografií a případných osobních údajů v nich obsažených. Tyto úvahy jsou mimoběžné a jako důvod pro odmítnutí žádosti nemohou obstát. Soud se proto bude zabývat jen povahou informací, které skutečně byly odmítnuty.
32. Při posuzování, zda může být určitá informace osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení 2016/679, je třeba postupovat v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje ze subjektivního pohledu správce či zpracovatele, který údaje v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů. Informace je tedy osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by subjekt údajů dokázaly na základě dané informace (ve spojení s jím dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat [srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019-56, č. 4064/2020 Sb. NSS a rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2016, C-582/14, ve věci P. B.].
33. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že obličej řidiče zachycený na fotografii je osobním údajem ve smyslu § 8a InfZ. Podmínkou pro to, aby obličej řidiče mohl být osobním údajem, je jeho seznatelnost. Není-li údaj čitelný, nelze pochopitelně identifikovat fyzickou osobu, ke které se má vztahovat. Jak již soud uvedl výše, jsou tváře řidičů vesměs neidentifikovatelné. Strohé konstatování žalovaného, že je možné vidět fotografii obličeje, není dostačující. Navíc v této souvislosti je nutné uvést, že nemůže obstát ani blíže neodůvodněná úvaha žalovaného o tom, že se na fotografie řidičů nevztahuje § 8a odst. 2 Infz.
34. Výkladem tohoto ustanovení § 8a odst. 2 InfZ se opakovaně zabýval NSS (např. rozsudek ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024-26, ze dne 14. 2. 2024, č. j. 1 As 300/2024-41). Povinný subjekt dle závěrů NSS poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j. 10 As 102/2023-90, zákonodárce v případě tohoto ustanovení vyšel z pochopitelného předpokladu, že pokud se daná informace týká úřední činnosti či funkčního zařazení zaměstnance veřejné správy, bude veřejný zájem na zpřístupnění této informace vždy dán.

35. Žalovaný se naplněním podmínek uvedeného ustanovení nezabýval a jen zcela nepřezkoumatelně uvedl, že se na fotografie řidičů nevztahuje. Žalovaný se ale měl zabývat tím, zda řidiči, jejichž tváře jsou rozeznatelné (byť tomu tak zpravidla není), jsou zaměstnanci veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ, resp. zda jsou naplněny podmínky předmětného ustanovení, a to zejména z toho důvodu, že právo přednosti jízdy mohou využít vozidla, které zpravidla budou řídit osoby v zaměstnaneckém či jiném poměru v rámci veřejné správy (srov. § 41 odst. 2 zákona o silničním provozu). Fotografie řidičů – zaměstnanců veřejné správy – by při splnění zákonných podmínek pod výlukou upravenou v § 8a odst. 2 InfZ nepochybně spadaly. Podrobnou úvahu ohledně jednotlivých fotografií však musí provést předně správní orgány, nikoliv soud.
36. S ohledem na shora provedený výklad pojmu osobní údaj je nutné dospět k závěru, že osobním údajem může být (mimo jiné) registrační značka vozidla, jehož vlastníkem či provozovatelem je fyzická osoba, protože je z objektivního hlediska možné, za pomoci dalších informací, identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Není přitom rozhodné, zda konkrétní osoba je sama schopna subjekt údajů identifikovat (srov. shora zmíněný rozsudek NSS 1 As 387/2019).
37. Součástí informací, o které v řízení jde, jsou, až na jednu výjimku, u které to nelze bez dalšího určit, fotografie vozidel s právem přednosti jízdy. V těchto případech není objektivně možné skrze registrační značku identifikovat konkrétní fyzickou osobu neboť provozovatelem či vlastníkem takového vozidla není fyzická osoba (bude jím organizační složka státu, případně příspěvková organizace státu či územního samosprávného celku). O osobní údaje se tedy nejedná.
38. U shora zmíněného vozidla, u kterého nelze bez dalšího určit, zda se jedná o vozidlo s právem přednosti jízdy, je registrační značka čitelná, avšak částečná anonymizace fotografie (bílá část) znemožňuje posoudit, zda se o takové vozidlo jedná či nikoliv. Proto by se měl povahou tohoto vozidla ve světle úvah soudu zabývat v dalším řízení žalovaný.
39. Typ vozidla není dle názoru soudu osobním údajem. Podle typu vozidla totiž objektivně nelze identifikovat konkrétní osobu. To by bylo možné snad jen při existenci zcela ojedinělého typu vozidla, což však není tento případ.
40. Pro úplnost musí krajský soud poukázat na § 12 InfZ, který stanoví, že *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odeprít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odeprění. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odeprění trvá.*
41. Z něj vyplývá, že je-li zde důvod pro odeprění poskytnutí některých údajů, které požadovaná informace obsahuje (zde např. část snímku odpovídající osobnímu údaji), nevede tento důvod k odeprění poskytnutí informace jako celku. Může to vést toliko k vyloučení poskytnutí právě těch údajů, na které dopadá zákonná výjimka z poskytování informací. Obsahuje-li tak informace např. právě osobní údaje a současně zde nejsou jiné zákonné důvody k odeprění poskytnutí informace, má správní orgán povinnost takovou informaci poskytnout v anonymizované podobě. Nelze proto ani souhlasit se žalovaným, že žalobce měl žádat o informace v anonymizované podobě.
42. Jak uvedl i žalovaný, samotná skutečnost, že informace obsahuje osobní údaje, neznamena bez dalšího, že by informaci nebylo možné žalobci vůbec poskytnout, existují-li dostatečné

možnosti zajištění ochranu těchto údajů při současném respektování práva žalobce na informace. Krajský soud má za to, že při poskytování snímků obsahujících osobní údaje je dostatečnou ochranou osobních údajů v nich obsažených jejich začernění či jiné technické zneprístupnění viditelnosti těchto údajů. V nyní posuzované věci tak má krajský soud za to, že pokud by požadované snímky vůbec obsahovaly osobní údaje, je povinností správních orgánů, pokud neshledají jiný zákonný důvod pro neposkytnutí informací, poskytnout požadované informace v podobě, v níž budou osobní údaje skryté. Pokud by však ani náležitá anonymizace nezajistila dostatečnou ochranu soukromí dotčených osoby, bylo by možné omezit poskytnutí požadované informace zcela. Úvaha žalovaného o tom, že by anonymizací došlo k narušení objektivitě, nemůže obstát. Žalovaný ji totiž nikterak nerozvedl a sama o sobě vyznívá spíše zástupně.

43. Lze tak uzavřít, že úvahy žalovaného jsou částečně mimoběžné, kdy neodpovídají povaze odmítnutých informací, a částečně nedostatečné a nezákonné. Žalovaný se tedy dle výše uvedeného bude zabývat povahou vozidla, u kterého nebylo možné určit, zda se jedná o vozidlo s právem přednosti jízdy. U zbylých vozidel se bude zabývat tvářemi těch řidičů, které jsou vůbec seznatelné.

C. Závěr a náklady řízení

44. Z výše uvedených důvodů krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. a) zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
45. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení náleží právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch. V odst. 7 pak uvádí, že *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.*
46. Komentářová literatura k citovanému ustanovení uvádí, že *judikatura správních soudů se doposud systematicky nezabývala výkladem pojmu „důvod hodný zvláštního zřetele“.* Lze proto vyjít z judikatury ÚS a navazující civilistické judikatury vztahující se k obsahově obdobnému § 150 o. s. ř. Podle ní se za okolnosti hodné zvláštního zřetele považují takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníkovi, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého. (KOSOUREK, T. In KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 492). Komentářová literatura považuje za primární důvod pro takový postup soudu majetkové poměry účastníků řízení. Soudu však nic nebrání, aby jako takový důvod posoudil i jiné okolnosti, budou-li dostatečně výjimečné a individualizované.
47. Žalovaný navrhl nepřiznat žalobci náhradu nákladů řízení s odůvodněním, že je mu žalobce znám opakovaným podáváním žádostí o informace a opravných prostředků. Jeho jednání považoval za zneužití práva a důvod zvláštního zřetele hodný pro nepřiznání náhrady nákladů řízení. Krajský soud má však za to, že z tvrzení žalovaného nevyplývají dostatečně konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci citovaného § 60 odst. 7 s. ř. s.
48. Skutečnost, že žalobce podal více žádostí, o tomto bez dalšího nesvědčí. Krajský soud zde odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55 (bod 24), dle kterého o zneužití práva na informace půjde *jen tehdy, pokud k „množstevnímu“ aspektu žádostí*

přistoupí i další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 2 As 24/2015-52; ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 68/2014 – 21; ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 111/2011 – 30; či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 As 59/2012 – 33). Může se tedy jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací (...) či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky.

49. Z tvrzení žalovaného není zřejmé, že by se žalobce systémově dopouštěl obstrukcí v rámci řízení s cílem např. získat finance prostřednictvím náhrady nákladů jednotlivých řízení. Krajský soud však považuje za vhodné podotknout, že si je vědom, že žalobce a jeho zástupkyně jsou spojeni s dalšími typově podobnými řízeními vedenými soudy ve věci poskytování informací. Přesto má v současné chvíli za předčasné vyslovit závěr, že jednání žalobce a jeho zástupkyně je nutné považovat za zneužití žalobního práva. Je tomu tak i s ohledem na výjimečnou povahu konceptu zneužití práva, k němuž NSS v bodě 33 rozsudku ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Afs 61/2015-46 uvedl, že *je sám o sobě jednoduše zneužitelný. Orgány veřejné moci by obecně měly odolávat pokušení vydávat se v argumentaci právě jeho cestou, pokud se nabízí cesta jiná. [...] Zákaz zneužití práva je opravdu prostředkem ‚ultima ratio‘, který plní funkci záchranné brzdy pro případ, že by konkrétní pravidla při svém doslovném uplatnění vedla k rozporu s konceptem materiální spravedlnosti, protože jsou využívána v rozporu s podstatou daného práva, resp. jeho smyslem a účelem [...].* To ovšem neznamená, že při neodůvodněné kumulaci dalších věcí stejného či obdobného charakteru soud nebude v budoucnu s dalšími obdobně konstruovanými žalobami takovým způsobem zacházet. Jestliže by totiž představovalo zneužití práva samotné podání žaloby, pak by se tato okolnost musela projevit nejen při rozhodování o nákladech řízení, ale také ve výroku o věci samé.
50. Z těchto důvodů soud přiznal žalobci náhradu nákladů v plné výši. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále spočívají v odměně advokátky za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024. Za úkony právní služby náleží zástupkyni žalobce odměna podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za každý z nich, tj. celkem 9 300 Kč. Za úkon právní služby náleží zástupkyni žalobce paušální náhrada účelně vynaložených výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobce plátcem DPH, náleží jí také náhrada za DPH ve výši 21 % počítaná z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč. Celkové náklady žalobce tedy činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 20. srpna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu